

Κοίμηση της Θεοτόκου: Όταν η Ζωή ξεπερνά τον θάνατο..... (Γεώργιος Τρυφωνόπουλος, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μπορεί ενώ ζεις να είσαι νεκρός; Πως γίνεται να σταθεί το παραπάνω ερώτημα; Και μήπως θα ήταν δυνατό ν' αντιστραφεί, ενώ είσαι νεκρός να ζεις;

Σ' αυτή την αντίφαση απαντά η Παναγία με την Κοίμηση της, νεκρή για την κοσμική οπτική, μα τόσο ζωντανή για την αδιάκοπη ζωή που βιώνει η εκκλησία μέσα στον κόσμο μετά την Ανάσταση του Χριστού.

Αυτή που έφερε μέσα στην αξιμέρωτη νύχτα του θανάτου την Ανατολή της Ζωής, τον Θεό που ντύθηκε ολοκληρό τον άνθρωπο. Παίρνωντας ακόμα κι αυτή την θνητότητα για να την μεταποιήσει σε Ζωή, τέτοια που ούτε ο θάνατος δεν θα είναι ικανός να την τερματίσει από δω και πέρα.

Γνωρίζει τον θάνατο μ' αυτός δεν την αγγίζει, από την πρώτη κι όλες στιγμή υποκύπτει μπροστά στην ζωηφόρο ορμή της Θεοτόκου. Έτσι, μετά από τρεις ημέρες, ούτε το σώμα της μπορεί να φιλοξενηθεί στη γη, αλλά ανέρχεται στους ουρανούς στην Βασιλεία του Υιού και Θεού της. Αντικρίζοντας και πάλι το Πρόσωπο του Θεού, ζώντας την κοινωνία της αγάπης Του. Αφού η Βασιλεία των Ουρανών, ο Παράδεισος δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μονάχα η διαρκής θέαση του Θεού, καθαρά ως Προσώπου διά του Ενανθρωπήσαντος Υιού και Λόγου.

Γι' αυτό ονομάζεται, σοφά από την λαϊκή παράδοση, ως Πάσχα του Καλοκαιριού, καθώς για την εκκλησία κάθε αναφορά στο πρόσωπο της Παναγίας παραπέμπει στον ίδιο τον Χριστό. Η Κοίμηση και η Μετάσταση της μαρτυρούν κι επιβεβαιώνουν το γεγονός της Ανάστασης Του και την θέση που έχει πλέον ο θάνατος στην ζωή μας.

Για έναν άνθρωπο που ζει διαρκώς τον Χριστό γίνεται ο θάνατος το πέρασμα , όπου θα βλέπει ασταμάτητα το Πρόσωπο που λάτρευσε και πόθησε η καρδιά του τόσο πολύ. Ενώ αντίστοιχα για εκείνον που είναι ήδη νεκρός, ο θάνατος αποτελεί μια συνέχιση της ήδη νεκρικής κατάστασης. Κι έτσι αντί, ο θάνατος, να υποτάσσεται και να διακονεί το μυστήριο της Ζώης, η ζωή να καταλήγει σ' έναν διαρκεί θάνατο.

Έναν νεκρό τον αφήνουν αδιάφορο η Κοίμηση και η Μετάσταση της Παναγίας, δεν αισθάνεται τίποτα, άλλωστε τι μπορεί ν' αγγίξει έναν πεθαμένο. Αντίθετα, γι' αυτόν που ζει διαρκώς την παρουσία του Χριστού αποτελεί ένα χαρμόσυνο

σκίρτημα ότι αυτό που τώρα ζει ως κατάσταση, στην δική του κοίμηση θα το δει ως Πρόσωπο, θα το βιώσει ως κοινωνία αγάπης και παντοτινής χαράς.

Επομένως, το ζητούμενο δεν είναι ν' αποδείξουμε αν υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο, αλλά να δούμε μήπως ενώ ζούμε ήμαστε ήδη νεκροί. Πλασμένοι να δινόμαστε ολοκληρωτικά στον Θεό κι αυτό το δόσιμο να το μοιραζόμαστε με κάθε άνθρωπο ως κοινωνία και σχέση, εντούτοις κλειστήκαμε στον τάφο του εαυτού μας, θάψαμε το πρόσωπο μας στον Άδη του εγωισμού μας, γίναμε από μοναδικοί κι ανεπανάληπτοι, άτομα μιας άμορφης και μέσα σε καλούπια μάζας.

Τρέχοντας ν' ανταγωνιστούμε τον άλλον, να τον ξεπεράσουμε, ευρισκόμενοι σ' ένα μόνιμο άγχος, σε μια ταραχή, φοβούμενοι να τον ζήσουμε, να τον δούμε ως εικόνα Θεού και μοναδικό δρόμο ώστε να φτάσουμε στον Θεό, να γευτούμε την Βασιλεία Του, που σημαίνει Κοινωνία και μόνον ως σχέση αγάπης μπορεί να υπάρξει. Σ' αυτήν την σχέση υπάρχουν πρόσωπα που ζουν όχι για τον εαυτό τους, αλλά ο ένας για τον άλλον, που περνούν από το εγώ στο εσύ, παίρνοντας ζωή από τον Χριστό.

Η Θεοτόκος, δεν έπαψε να δίνεται κάθε στιγμή στον Θεό, να παραδίδεται στο θέλημα Του, να έχει κάνει το θέλω, την βούληση του Θεού και δικό της θέλω. Και τι ήθελε ο Θεός, τίποτα άλλο, παρά να σώσει και να θεώσει τον άνθρωπο, φτάνοντας τον στο καθ' ομοίωσιν κι αυτό έγινε φορώντας την σάρκα του, παίρνοντας την απ' αυτήν.

Γι' αυτό έγινε η αιτία της Ζωής μέσα στον κόσμο, η αφορμή για ν' αναστηθεί η ανθρωπότητα, καθώς διά της Αναστάσεως του Χριστού χαρίζεται η αθανασία σε κάθε άνθρωπο κι απ' αυτήν, ανοίγει ο δρόμος για την ολοκλήρωση που είναι η

θέωση, η ομοιότητα με τον Θεό.

Η Κοίμηση της Θεοτόκου μας καλεί να δούμε αν τελικά ζούμε, ή έχουμε πεθάνει, αν η Ανάσταση του Χριστού μας αφορά κι αν έχουμε αρχίσει να νικούμε τον θάνατο όντας ζωντανόί.....